

J. Pedersen: Jeg ønsker blot at udtale, at min Stilling til de foreliggende Forslag er ganske den samme som ved anden Behandling. Jeg vil altsaa stemme for det første Forslag, ikke fordi jeg mener, at Forslaget egner sig til endelig Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det nu foreligger; jeg ønsker det ændret paa flere Punkter, og mine Ønsker gaa i samme Retning som udtalt fra flere Sider, og som jeg ogsaa udtalte ved anden Behandling. Jeg stemmer for det for vedblivende paa en utvetydig Maade at tilkendegive min Tilslutning til det Princip, som ligger i Forslaget, og som gaar ud paa at ophæve de gamle Skatter i Stedet for at bevare dem og sende en større eller mindre Del tilbage til Kommunerne. Jeg vil saaledes stemme for det sidste Forslag om Tilskud til Kommunerne, men derimod kan jeg lige saa lidt nu som ved anden Behandling stemme for det andet Forslag, der omfatter den Skat til Staten, der skal træde i Stedet for de ophævede gamle Skatter eller dog væsentlig træde i Stedet derfor. Jeg har vedblivende Betæneligheder ved den Form for Skatten, og jeg føler mig overbevist om — som jeg ogsaa den Gang tilod mig at udtale — at paa det Punkt kommer det høje Landsting til at gøre en væsentlig Indrømmelse, hvis man da skal faa noget ud af Sagen. Naturligvis som Sagen nu foreligger, er den jo paa Forhaand afgjort efter de Udtalelser, som foreligger i Betænkningen, og det har derfor ingen som helst reel Betydning, hvorledes jeg stemmer, men jeg ønsker dog at opretholde Konsekvensen mellem min Stilling tidligere og nu. Dersom gode Ønsker og varme Tilsagn om fremtidig Imødekommen kunde hjælpe til at fremme en Afgørelse, skulde det heller ikke mangle derpaa fra min Side, men jeg tror i øvrigt, at vi nu have faaet saa mange gode Ønsker og saa mange velvillige Tilsagn om Imødekommen, at af dem have vi nok. I det hele taget turde vi nu have nok af Ord, nu kommer det an paa Handling.

de Steensen-Leth: Idet ogsaa jeg stemmer for at føre disse Forslag tilbage til den Skikkelse, hvori de bleve vedtagne her i Landstinget, gør jeg det med fuld Erkendelse af, at en Ophævelse af Hartkornsskatterne ubetinget har Fortrinet for en hvilken som helst Overførelse, men jeg gør det ogsaa i det Haab, at man i et eventuelt Fællesudvalg vil finde en Form, under hvilken man kan komme bort fra den i disse Forslag stipulerede Ejendoms-

skyld til Staten. Jeg har det Haab af tre forskellige Grunde. Den ene er Hensynet til den almindelige Retsbevidsthed. Naar man som i Landstingets Forslag anerkender, at de gamle Hartkornsskatter baade med Hensyn til deres Optrækningsmaade og deres hele Virkning ikke længere ere tidsvarende, at de i Tidens Løb ere blevne uretfærdige — og det er i Virkeligheden det, der anerkendes gennem Landstingets Forslag — er det stridende mod den almindelige Retsbevidsthed, at man samtidig med at ophæve dem vil indføre en Beskatning, der har akkurat de samme Fejl som de ophævede Skatter.

Min anden Grund er rent national-økonomisk. Gennem den ny foreslaaede Beskatning beskatter man Landets store Næringskilde, dets egentlige Raastof. Af sig selv yder Jorden ingen Ting og har ikke nogen Værdi. Det er kun gennem det Arbejde, som bliver udført paa Jorden, og kun gennem hele Arbejdsmaaden paa Jorden, at den yder nogen som helst Værdi. Jorden i og for sig yder ligesaa lidt Vederlag eller Udbytte som f. Eks. Stranden. Man kan med samme Ret og Ræsonnement, ud fra hvilket man beskatter Jorden, fordi den giver Korn, beskatte Stranden, fordi den giver Fisk. Begge have kun Værdi i samme Maal, som der bliver anvendt Arbejde derpaa. Men at beskatte Landets store Næringskilde, det egentlige Raastof, som Landet yder, det er mod al god Nationaløkonomi. Den gaar netop ud paa at gøre Raastoffet og særlig Næringskilderne saa fri som vel muligt, altsaa at lægge saa lidt Baand og Skat paa dem som paa nogen Maade muligt, saaledes at disse Kilder kunne flyde rigeligt og sikkert. Det er altsaa min anden Grund, at en Beskatning af Landets Næringskilde og Raastof er i nationaløkonomisk Henseende urigtigt.

Min tredje Grund er rent politisk. Det kan ikke være skjult for nogen, at der i Øjeblikket foregaar og i en Aarrække har foregaaet en bestandig Forskydning fra de konservative Rækker over i de mere radikale og fra de radikale over i de rent samfundsomvæltende, de socialistiske. Der er ikke Tvivl om, at en saadan Forskydning over for tilbagegaaende Tider og Bevægelser — saadanne staa vi efter mit Syn nu over for i Danmark — at over for saadanne Bevægelser i økonomisk Henseende vil netop en saadan Forskydning tage stærkere Fart, thi denne hele Forskydning hænger jo saa uhyre nøje sammen med de økonomiske Interesser, og saa snart Folk se sig truede i deres tilvante Færd,